

Nu kommer hertil, at vi, som dog ere mest interesserede i Sagen, ikke ved vor mangeaarige Erfaring have nogenstomhelst Grund til at antage, at Bundsfløbevaad i nogen Henseende er skadelig for Fiskebestanden. Alle vi Under tegnede ere jo hver Vinter henviste til Lørfiskeriet; Lørfisken findes i ligesaa stort Antal heromkring, som i en Række af Aar, og med Hensyn til Sildefiskeriet er det for Svendborgfunds Vedkommende af en aldeles underordnet Natur.

Vi formene altsaa bestemt, og vi sætte vor Erfaring ligesaa høit som Theoretikeren sin, at Bundsfløbevaad ikke hidtil afgjort kan betragtes som skadeligt for Ingelen, og at der bør fremkomme større og mere indgaaende Beviser paa det Modsatte, forinden der skrives til at sætte Grændser og Bom for et Fiske, der har viist sig og vedvarende viser sig at være det mest lønnende. Heller ikke vi have selvsølgelig Fordel af, at Fiskebestanden ødelægges, ogsaa vi anerkjende, at det kun lidet nytter at have en øieblikkelig Fordel, der skal ende med total Ødelæggelse; men saalænge der ikke er givet klart og bestemt Bevis for Bundsfløbevaads Skadelighed, formene vi at være berettigede til at protestere mod dets Ophør.

Naar der endvidere er blevet klaget over, at Sløbevaad ødelægge udsatte Fiskeredsfaber, da maa vi bestemt hævde, at det er kun yderst faa Tilfælde, der kunne opvises, hvor Saadant har fundet Sted, eftersom vi jo kun bruge Baadfiskeret paa Steder, hvor der ingen Garn ere udsatte.

Det forundrer os saaledes at erfare efter Hr. Folkethingsmand Albertis Udtalelse i Folkethinget, at Overretten frifinder de Brugere af Baad, der drive paa Tang, men det er jo ganske urimeligt.

Baadfiskeren kommer kun, hvor der er Tang, og aldeles ikke, hvor Bunden er bar, selvsølgelig kan han ei heller komme til at ødelægge de Redskaber, der ere bestemte til Fangst af Nødspætter.

Naar Hr. Folkethingsmand Leth omtaler, at det mulig kunde være til Nytte, at der gaves de stedlige Fiskere nogen Fortrinsret for den Kyst, hvor de ere vante til at fiske, formene vi, at en saadan Fortrinsret i sin Helhed ikke vilde være heldig.

Derimod vilde det anses som ei stort Fremskridt, om der i Loven kunde blive bestemt, „at Kystene ikke sik Ret til det Nalefiskeri, som drives fra Baad“. Vi leve jo her paa Fæstegods, og skjøndt det snart er blevet en Eradition, det smukke Forhold, der hersker mellem Stamhusbesidderen og Dens Befolkning, saa er der jo dog med den nugældende Lovgivning for Die en Mulighed for, at vi hervedværende Fiskere kunde blive bragte i Vanskeligheder, der i høit Grad vilde blive ødelæggende for os.

Øbet vi altsaa fremsatte det Ovenansførte til det høitærede Udvalgs Overveelse, er det med det Saab, at der ikke vil blive lagt en saadan Begrænsning paa vort Erhverv, at det faktisk vil true hele vor Eksistens, og at det, indtil et mere klart Bevis for Bundsfløbevaaddets Skadelighed foreligger, maa blive os vedvarende tilladt at fiske med de af os hidtil benyttede Redskaber, dog med den Indskrænkning — hvilken vi Alle erkjende som gavnlig — at der kun maa fiskes med Sløbevaad fra først i Mai til først i September; før og efter denne Tid bør det være forbudt.

NB. For at undgaa Misforstaaelse bedes bemærket, at overalt, hvor der i denne Henvendelse er benyttet „Bundsfløbevaad“, menes „Drivvaad“ eller maasse rettest „Drivevaad“, altsaa ikke det engelske „Trawl“.

Troense paa Taasinge, den 17de Januar 1881.”

5. Andragende fra 19 Fiskere fra Skaarupør (indbragt den 18de Januar 1881 ved Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds, Tang).

Andragerne udtale, at Ørredfiskeriet har stor Betydning i deres Farvand, men at det har viist sig, at Ørredmængden er den samme, som den i mangfoldige Aar har været. Skal der sættes en Fredningstid for Lag og Ørreder, formene de imidlertid, at denne ikke bør bestemmes anderledes end fra 1ste Januar til 1ste August, da det ellers for deres Kysts Vedkommende vil være ensbetydende med at forbyde Ørredfiskeriet aldeles.